

Marius Procopie Cuteanu, s-a născut la 4 noiembrie 1917, în satul Lemnia, comuna Letea din județul Sălaj, ca fiu al preotului Virgil Cuteanu și al Corneliiei, funcționară la bancă. S-a format ca muzician, din fragedă copilărie, căci bunicul său Procopie, având solide studii muzicale, organiza adesea adevărate reprezentații muzicale în casa părintească.

În această perioadă, a simțit atracția înălțătoare - benefică a muzicii, cum mi-a mărturisit odată când mi-a povestit momente din viața sa. Termină școala primară și liceul "Gheorghe Barițiu", la Cluj-Napoca, iar în 1935 se înscrie ca student la Facultatea de Drept. După doi ani, în 1938, urmează în paralel și cursurile la Conservator, unde este remarcat prin seriozitate și un talentat compozitor. De altfel, încă din liceu el formase un cor bărbătesc, care s-a bucurat de succese remarcabile. Venind războiul, este nevoit a-și întrerupe studiile la ambele facultăți, dar în perioada refugiului, se hotărăște să nu părăsească Clujul și la propunerea distinsului profesor universitar, dr. Emil Hațieganu, în 1942 se mută la Șimleul Silvaniei, unde înființează un cor mixt, în cadrul bisericii, care va cuprinde în final peste 100 de persoane. Repertoriul corului era diversificat, cuprinzând cântece patriotice, folclor, romane și muzică clasică. Pentru că ajunsese să se bucure de un succes remarcabil, autoritățile hortiste îl arestează, învinuindu-l de activitate neconformă.

După retrocedare, din toamna anului 1944 revine la Șimleul Silvaniei, ca profesor de muzică la liceul "Simion Bărnuțiu" și după reforma învățământului din anul 1948, se mută la Zalău, tot ca profesor de muzică, unde va rămâne până în anul 1951, când se reîntoarce la Cluj, pe care nu-l va mai părăsi, dar va pleca pentru totdeauna, la 17 august 2013, la vârsta de 96 de ani. Pentru mine, Marius Cuteanu, a rămas în memorie ca o personalitate cum rar poți întâlni. Un om modest și cu o cultură care impresiona mai ales prin memoria vie, care a reținut cele mai importante întâmplări din viața sa, prietenii, profesorii, personalitățile întâlnite etc; generozitatea și altruismul său dezinteresat, erau ca un far luminos, pentru noi toți cei ce l-am cunoscut. Creația sa muzicală, s-a impus sub diferite aspecte, de aceea vom încerca să reliefăm câteva.

Muzica corală, s-a concretizat prin compoziții care i-au scos în evidență patriotismul și respectul pentru înaintașii noștri, dar și iubirea pentru folclorul românesc. Să arătăm, cum cantata "Cea de pe urmă noapte a lui Mihai Viteazul", pentru cor bărbătesc, cu solo de bas și tenor, pe versurile lui Dimitrie Bolintineanu, s-a impus de la început și prin orchestrația adoptată, devenind o compoziție muzical-vocal-simfonică. "Eminescu, poetul divin", cum îl numea dânsul, l-a inspirat prin: compoziția orchestrată pentru cor mixt și pian "Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie"; corurile "În temeiul codrului", "Peste vârfuri", "Și dacă", "O mamă", "Dorința", "Atât de dulce", "De ce nu-mi vii" ș.a. A compus diverse lucrări muzicale pentru cor, orchestră și soliști, inspirându-se din poezii: Octavian Goga, George Coșbuc, Veronica Micle, Ștefan Octavian Iosif, Victor Eftimiu, I. Sbierea, Rusu Gherasim, Constantin Petrilă-Neamț, Viorel G. Cosma, Dorina Titu etc. a compus de asemenea muzică și pe propriile versuri, cum ar fi: "Romantica", "Cântecul brăduțului", "Ploaia" și altele.

Multe din compozițiile sale au fost folosite ca material didactic și tipărite în sprijinul elevilor de la liceele pedagogice și al studenților de la Conservator, astfel: 62 de Coruri, mixte și voci egale, pentru uzul viitorilor dascăli, București - 1960; 140 Coruri și Canoane pentru două și trei voci egale, Cluj-Napoca - 1965; 64 de Coruri mixte, pentru uzul viitorilor profesori de muzică, Cluj-Napoca -

1965; 100 Coruri școlare, pentru două voci egale; Culegeri de solfegii, Cluj - 1968 și reeditat în 1970. Ca profesor, a contribuit la modelarea și îndrumarea a mii de studenți și elevi. S-a impus în calitate sa de compozitor, ca unul dintre cei mai apreciați creatori, iar ca dirijor s-a remarcat prin înființare a numeroase formații corale.

Ca om, s-a dovedit a fi un demn continuator al tradiției familiale de preoți, dascăli și muzicieni, avându-l în permanență ca model, pe mentorul său Augustin Bena. Pentru îndelungata și fructuoasa sa activitate educativ-muzicală, a fost distins: în aprilie 1971, cu Ordinul Meritul Cultural, clasa a-III-a; a fost declarat Cetățean de Onoare al Municipiului Cluj-Napoca, în 1977 și în 2007 Cetățean de Onoare al orașului Șimleul Silvaniei, pentru recunoașterea personalității sale de excepție, a culturii și spiritualității românești.

Prof.univ.dr.ing Gheorghe Țiclete

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*